

— mõista kohtukulud välja Küprose Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Archi Ilektrismou Kyprou (Küprose energiaamet) on hankemenetluses nr 40/2005, mis puudutab Vasilikose soojusselektrijaama neljanda üksuse projekteerimist, kohaletoomist ja paigaldamist käsitleva lepingu sõlmimist, väidetavalt rikkunud direktiivi 93/38/EMÜ ja 92/13/EMÜ.

Direktiivi 93/38 artikli 4 lõike 2 ja artikli 31 lõike 1 rikkumise osas väidab komisjon, et see tuleneb kaebaja esitatud pakkumuse tagasilükkamisest ja teise pakkuja esitatud pakkumuse edukaks tunnistamisest kriteeriumi alusel, mida ei olnud hanke teates selgelt märgitud.

Mis puudutab direktiivi 92/13 rikkumist, siis leiab komisjon esiteks, et kuna hankija toimingud tekitasid ebakindla olukorra seoses kaebaja pakkumuse tagasilükkamise tinginud põhjustele antava tõlgendusega, siis rikkus hankija direktiivi 92/13 — üht direktiivi eesmärkidest, nimelt tõhususe eesmärki arvestavas tõlgenduses —, ning teiseks, et hankija ei saa põhjendada oma otsust viitega hindamisaruannetele.

(¹) Nõukogu 14. juuni 1993. aasta direktiiv 93/38/EMÜ, millega kooskõlastatakse veevarustus-, energeetika-, transpordi- ja telekommunikatsioonisektoris tegutsevate tellijate hankemenetlused (EÜT L 199, lk 84; ELT eriväljaanne 06/02, lk 194).

(²) Nõukogu 25. veebruari 1992. aasta direktiiv 92/13/EMÜ, veevarustus-, energeetika-, transpordi- ja telekommunikatsioonisektoris tegutsevate üksuste hankemenetlusi käsitlevate ühenduse eeskirjade kohaldamisega seotud õigusnormide kooskõlastamise kohta (EÜT L 76, lk 14; ELT eriväljaanne 06/01, lk 315).

8. juulil 2009 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Ungari Vabariik

(Kohtuasi C-253/09)

(2009/C 233/10)

Kohtumenetluse keel: ungari

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: R. Lyal ja K. Talabér Ritzné)

Kostja: Ungari Vabariik

Hageja nõuded

— tuvastada, et kuna Ungari Vabariik on kehtestanud teises liikmesriigis asuva korteriomandi võõrandamisele Ungaris asuva korteriomandi vastu ebasoodsamad tingimused kui Ungari korteriomandi võõrandamisele Ungaris asuva korteriomandi vastu, siis on ta rikkunud EÜ artiklitest 18, 39 ja 43 ning Euroopa Majanduspiirkonna lepingu artiklitest 28 ja 31 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Ungari Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Käesoleva hagi ese on Ungari maksuõigusnorm, mis võimaldab korteriomandi võõrandamise korral Ungaris omandiõiguse üleminekul tasuta maksu baasi kindlaksmääramisel sellest maha arvata ainult Ungaris võõrandatud korteri maksumuse.

Selline õigusnorm on vastuolus EÜ artiklitest 18, 39 ja 43 ning Euroopa Majanduspiirkonna lepingu artiklitest 28 ja 31 tuleneva isikute vaba liikumise ja asutamisevabaduse põhimõttega.

Eespool nimetatud ühenduse õigusnormide eesmärk on lihtsustada ühenduse liikmesriikide kodanikel tegutseda ükskõik millise ühenduse liikmesriigi territooriumil nende poolt valitud tegevusalal ning ühtlasi on nende õigusnormidega keelatud sellised sätted, mille tagajärjel ühenduse mõne liikmesriigi kodanikke, kes soovivad tegeleda isikute vaba liikumise õigust kasutades majandustegevusega teise liikmesriigi territooriumil, koheldakse ebasoodsamalt. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on selliste meetmete näol, mis takistavad liikmesriigi kodanikel vaba liikumise õigust kasutades oma päritoluliikmesriigist lahkumast, tegemist selle õiguse piirangutega isegi sel juhul, kui neid kohaldatakse sõltumata kodakondsusest.

Vaidlustatud Ungari maksuõigusnormid on vaadeldavad selliste meetmetena. Maksusoodustuse andmata jätmise tagajärjel on nimelt need välisriigi või Ungari kodanikud, kes on vaba liikumise õigust kasutades elanud mõnes muus liikmesriigis ja soetanud seal kinnisvara, vähem motiveeritud Ungaris korteriomandit soetama kui need Ungari elanikud, kes ostavad uue korteri oma Ungaris asuva korteri asemele. Ungari õigusnormid võivad seega ilmselgelt heidutada teiste liikmesriikide kodanikke Ungaris elama asumast. Komisjoni arvamuse kohaselt on need isikud, kes juba võib-olla tasusid oma varasema elukoha järgses liikmesriigis korteriomandi ostmisel sarnaseid võõrandamismakse, samasuguses olukorras kui need, kes ostsid oma varasema korteriomandi Ungaris. Järelikult tuleb neid isikuid kohelda sarnaselt. Kuna Ungari õigusnormide tõttu on aga korteriohustjad, kes vahetavad oma mõnes muus liikmesriigis asuva korteri Ungaris asuva korteri vastu, ebasoodsamas olukorras kui Ungari korteriomandi omanikest korteriohustjad, siis on tegemist objektiivselt sarnaste olukordade erineva reguleerimise ja seeläbi diskrimineerivate õigusnormidega.

Käesolevat õigusrikkumist ei saa õigustada ühegi Ungari Vabariigi Valitsuse esitatud põhjendusega.

Esiteks, mis puutub maksusüsteemi ühtsuse säilitamisele tuginevasse põhjendusse, siis tuleb sedastada, et käesolevas asjas ei saa tuletada otsest seost eespool nimetatud maksusoodustuse ja mõne konkreetse maksubaasi kaudu selle soodustuse arvestamise vahel — see on aga tingimuseks sellele, et maksusüsteemi ühtsuse säilitamise vajadus võiks õigustada põhivabaduste kasutamise piiranguid. Rahanduslikust aspektist puudub otsene

seos teise korteriomandi soetamise ja võõrandamismaksu tasumise kohustuse ning esimese korteri omandamise ja siis tasutud võõrandamismaksu tasumise vahel, need on ühendanud ainult Ungari seadusandja.

Lõpetuseks, mis puutub aga Ungari valitsuse sellesse väitesse, et teises liikmesriigis müüdü kinnisvara ning selle ostmisel tasutud võõrandamismaksu arvessevõtmine ning selle käigus toime pandavate võimalike kuritarvituste ennetamine tekitab tõsiseid raskusi haldusmenetluses, siis märgib komisjon, et need võimalikud raskused ei saa kuidagi õigustada ühenduse õiguses tagatud põhivabaduste rikkumist. Ungari Vabariigil on ilmselgelt õigus kehtestada teatud nõudeid vajalike andmete kogumiseks, kuid need nõuded ei tohi olla taotletava eesmärgiga võrreldes ebaproportsionaalsed.

Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) 15. juulil 2009 esitatud apellatsioonkaebus Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 29. aprilli 2009. aasta otsuse peale kohtuasjas T-23/07: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG versus Siseturu Ühtlustamise Amet

(Kohtuasi C-265/09 P)

(2009/C 233/11)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellatsioonkaebuse esitaja: Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (esindaja: G. Schneider)

Teine menetluspool: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG

Apellatsioonkaebuse esitaja nõuded

- Tühistada vaidlustatud otsus;
- Jätta Siseturu Ühtlustamise Ameti neljanda apellatsioonikoja 30. novembri 2006. aasta otsuse (asi R0808/2006-4) peale esitatud hagi rahuldamata, teise võimalusena saata kohtuasi otsustamiseks esimese astme kohtule;
- Mõista Esimese Astme Kohtus toimunud menetluse ja apellatsioonimenetluse kulud välja teiselt menetluspoolelt.

Väited ja peamised argumendid

Käesoleva apellatsioonkaebusega vaidlustatakse Esimese Astme Kohtu otsus, millega tühistati Siseturu Ühtlustamise Ameti neljanda apellatsioonikoja 30. novembri 2006. aasta otsus, millega lükati tagasi apellatsioonkaebuse esitaja taotlus registreerida ühenduse kaubamärgina tähis „a“. Esimese Astme Kohus asus seisukohale, et apellatsioonikoda kohaldas väärtalt nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määruse (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta artikli 7 lõike 1 punkti b, kui ta leidis, et taotletaval kaubamärgil puudub eristusvõime vaid seetõttu, et see on lähedane sama tähe kujule standardkirjaviisis Times New Roman, ilma et seda oleks muudetud või graafilise elemendiga täiendatud, ning ei viinud läbi konkreetset analüüsi kuidas asjaomane avalikkus eristab kõnealust kaupa hageja konkurentide omast.

Apellatsioonkaebuse väites viidatakse määruse nr 40/94 artikli 7 lõike 1 punkti b rikkumisele. Ühtlustamisamet esitab kolm argumenti selle kohta, miks tema arvates Esimese Astme Kohus ei tõlgendanud seda sätet õigesti.

Esiteks ei ole vastupidi Esimese Astme Kohus arvamusele määruse nr 40/94 artikli 7 lõike 1 punkti b kohase hindamise puhul alati vajalik tähise eristusvõime kindlaks tegemine konkreetse, üksikut kaupa puudutava kontrolli teel. Kohtupraktika kohaselt on üksikute tähiste liikide osas (näiteks ruumilised tähised, värvist koosneva kaubamärgid, hüüdlause, domeeninimed) lubatav määruse nr 40/94 artikli 7 lõike 1 punkti b kohase eristusvõime konkreetne kontrollimine lähtudes kasutajate üldisest arusaamast ja hinnangutest ning seejuures tihti loobudes taotlusega hõlmatud kaupade ja teenuste konkreetsest hindamisest. Kohtupraktika on tunnustanud ka seda, et teatud tähiste liikide puhul saadakse konkreetne eristusvõime reeglina vaid omandatud eristusvõime alusel.

Teiseks ei võtnud Esimese Astme Kohus arvesse, et eristusvõime kontrollimise puhul on tegemist prognoosiva otsusega ja see on seetõttu alati oletuslik.

Kolmandaks ei võtnud Esimese Astme Kohus määruse nr 40/94 artikli 7 lõike 1 punkti b kohase hindamise raames arvesse tõendamiskoormuse jagunemist, kuna kohus asus seisukohale, et ühtlustamisamet peab taotletava kaubamärgi puhul eristusvõime puudumist tõendama alati võttes arvesse konkreetseid asjaolusid. Kaubamärgi registreerimise menetlus on haldusmenetlus ning ei ole võistlev menetlus, mille puhul ühtlustamisamet peab taotlejale tõendama registreerimist keeldumise põhjuseid. Juhul kui hageja väidab, et taotletaval kaubamärgil on eristusvõime vastupidi ühtlustamisameti hinnangule, siis peab hageja konkreetsete ja põhjendatud andmete alusel tõendama, et taotletav kaubamärk on iseenesest eristusvõimeline või omandanud eristusvõime kasutamise käigus.